

Sygn. akt VP 28/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 października 2020 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w Rybniku V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Jakubiec

Sędziowie

Ławnicy:

Protokolant: sekr. sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

przy udziale ./.

po rozpoznaniu 21 października 2020 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko H. S.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. oddała powództwo,
2. odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania,
3. przyznaje adwokatowi B. P. od Skarbu Państwa -Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 2 952 zł (tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote), w tym VAT 23%, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej przez adwokata z urzędu.

Sygn. akt V P 28/19

UZASADNIENIE

Powód J. P. (ubezwłasnowolniony całkowicie) reprezentowany przez opiekuna prawnego Ł. S. 29 listopada 2018 roku wniósł pozew przeciwko pozwanej H. S. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Zachód VII Wydział Pracy o sygn. akt VII P 1802/99 wraz z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 3277/14 do czasu prawomocnego zakończenia sprawy oraz z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i zwolnienie z kosztów sądowych.

W uzasadnieniu podał, że powód cierpi na schizofrenię paranoidalną, z tego powodu został ubezwłasnowolniony całkowicie. Ze względu na swoją chorobę nie złożył wniosku o uzasadnienie wyroku, co skutkowało tym, że wyrok się uprawomocnił i została nadana mu klauzula wykonalności. W dniu 13 kwietnia 2018 roku opiekunem prawnym

powoda został Ł. S., ponieważ poprzednia opiekunka prawna M. P. nie wywiązywała się ze swoich obowiązków i nie dopełniła formalności związanych ze złożeniem wniosku o uzasadnienie wyroku i doprowadziła do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Z ostrożności procesowej powód podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z 19 grudnia 2018 roku sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu w Gliwicach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Postanowieniem z 9 stycznia 2019 roku dokonano reasumpcji postanowienia i sprawę przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rybniku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Postanowieniem z 5 kwietnia 2019 roku sąd umorzył postępowanie w zakresie wniosku o zwolnienie z kosztów sądowych i ustanowił powodowi pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z 5 kwietnia 2019 roku udzielono zabezpieczenia roszczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żorach Ziemowita Bielak pod sygn. akt Km 3277/14 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

Postanowieniem z 5 kwietnia 2019 roku na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. zawieszono postępowanie z urzędu do czasu prawomocnego zakończenia sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie o sygn. VII P 435/18.

Postanowieniem z 30 sierpnia 2019 roku podjęto zawieszone postępowanie.

Pozwana H. S. wniosła o oddalenie powództwa jako bezzasadnego. Swoje stanowisko procesowe uzasadniła tym, że powód posiada stały dochód w postaci świadczenia rentowo – emerytalnego. Ponadto po powstaniu tytułu egzekucyjnego nie nastąpiło żadna przesłanka, wskutek której zobowiązanie wygasło albo nie ma tytułu egzekucyjnego.

W ostatecznym stanowisku pełnomocnik powoda sprecyzował, że domaga się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości co do dotychczas niewyegzekwowanych w postępowaniu egzekucyjnym kwot i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. W przypadku oddalenia powództwa wnosi, aby odstąpić od obciążenia powoda kosztami sądowymi. Wskazał, że przyczyną pozbawienia wykonalności jest przedawnienie roszczeń na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 125 § 1 k.p.c. Pierwotnie wszczęte postępowanie egzekucyjne w tej sprawie zostało wszczęte 16 kwietnia 2002 roku umorzone na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec stwierdzenia, że z prowadzonej egzekucji nie uzyska się sumy większej od kosztów egzekucyjnych. Jednocześnie podniósł zarzut nadużycia prawa podmiotowego z art. 5 k.c. wobec faktu, że egzekucja jest prowadzona po ponad 17 latach od wydania w sprawie postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego i to pomimo tego, że już w toku postępowania przed sądem doświadczał problemów zdrowotnych, które w konsekwencji skutkowały jego całkowitym ubezwłasnowolnieniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie VII Wydział Pracy z dnia 16 lipca 2001 roku sygn. akt VII P 1802/99 zasądzone od J. P., działającego jako (...)w J. – B. na rzecz H. S. 679,36 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę z odsetkami od dnia 16.07.2001 r. Jednocześnie zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwoty tytułem wynagrodzenia za pracę w wolne soboty kwot wraz z odsetkami (szerzej opisane w pkt II. wyroku) oraz kwoty tytułem wynagrodzenia wraz z odsetkami (szerzej opisane w pkt III. wyroku). W punkcie IV. wyroku zasądzone od pozwanego na rzecz powódki 900 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. W punkcie V. wyroku nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa łącznie 724,88 zł tytułem zwrotu wydatków. W punkcie VI. wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 679,36 zł. W pozostałym zakresie powództwo oddalono.

Prawomocny wyrok stanowiący tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności z wniosku wierzyciela (pозwanej) w dniu **13 sierpnia 2001 roku**.

Komornik Sądowy w Jastrzębiu – Zdroju w sprawie I KMS 4/02 umorzył postępowanie egzekucyjne wytoczone na podstawie wniosku **wierzyciela Sądu Rejonowego w Lublinie** dotyczące pkt V wyroku na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec stwierdzenia, że z prowadzonej egzekucji nie uzyska się sumy większej od kosztów egzekucyjnych.

Na podstawie wniosku wierzyciela (pозwanej) H. S. z **6 stycznia 2005 roku** Komornik Sądowy rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu – Zdroju pod sygn. akt I KM 69/05 wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko J. P..

W dniu **27 stycznia 2005 roku** J. P. zwrócił się z prośbą o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Wniosek został zwrócony wskutek niezuzpełnienia braków.

Postanowieniem z **31 stycznia 2005 roku** komornik uznał się niewłaściwym i przekazał do dalszego prowadzenia Komornikowi Sądowemu w Żorach.

W dniu **31 marca 2005 roku** Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Żorach pod sygn. akt KM 875/05 wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko J. P. i dokonał zajęcia świadczeń emerytalno – rentowych

Zarządzeniem z dnia **21 lipca 2006 roku** komornik uznał się niewłaściwym i sprawę przekazano do dalszego prowadzenia Komornikowi Sądowemu Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu – Zdroju pod sygn. akt II KM 1449/06.

W toku postępowania egzekucyjnego wszczęto egzekucję z nieruchomości i wezwano dłużnika do zapłaty długu, dokonano opisu i oszacowania oraz wyznaczono I i II termin licytacji. Ostatecznie egzekucja z **nieruchomości** postanowieniem z 21 lipca 2010 roku została umorzona, natomiast dalej egzekucja była prowadzona z zajętych świadczeń emerytalno – rentowych.

Postanowieniem z dnia **21 sierpnia 2014 roku** komornik uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał do dalszego prowadzenia Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Żorach Ziemowitowi Bielak pod sygn. akt KM 3277/14. Egzekucja była prowadzona z zajętych świadczeń emerytalno – rentowych.

Postanowieniem z 5 kwietnia 2019 roku udzielono zabezpieczenia roszczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żorach Ziemowita Bielak pod sygn. akt Km 3277/14 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

Kwoty wyegzekwowane przez komornika sądowego w sprawie Km 32797/14 na dzień 18 maja 2020 roku wyniosły dla wierzyciela (pозwanego) 12.498,67 zł, na poniesione koszty egzekucyjne 1470,04 zł.

Postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela (pозwanej) od czasu jego wszczęcia jest cały czas prowadzone (nie było umarzone, ani zawieszane) i są egzekwowane kwoty na poczet odsetek, należności głównej i kosztów egzekucyjnych. Z uwagi na niskie świadczenie otrzymywane przez powoda i istnienie wielu jego wierzycieli spłata zadłużenia odbywa się bardzo wolno.

Dowód: odpis wyroku SR w Lublinie z 16 lipca 2001 r. sygn. akt VII P 1802/99 (k. 182-183), klauzula wykonalności z 13 sierpnia 2001 r. (k. 173), postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie I KMS 4/02 (k. 181), akta sprawy VII P 1802/99 SR w Lublinie, akta komornicze: Km 3277/14, II KM 1449/06, KM 875/05 , I KM 69/05, przesłuchanie pозwanej H. S. (k. 8-9 akt sprawy IV Po 6/20,

J. P. cierpi na schizofrenię paranoidalną, z tego względu 8 grudnia 2012 roku został ubezwłasnowolniony całkowicie. Od 5 maja 2018 roku jego opiekunem jest Ł. S., ponieważ dotychczasowa opiekunka M. P. została zwolniona z funkcji opiekuna. Prawomocnym postanowieniem z dnia 14 lutego 2019 r. orzeczono o potrzebie przyjęcia powoda do psychiatrycznego zakładu opiekuńczo – leczniczego.

Dowód: postanowienie SO w Gliwicach OZ w Rybniku sygn. akt II Ns 79/12 (k.30), postanowienie SR w Żorach sygn. akt III RNs 167/17 (k.31), zaświadczenie o ustanowieniu opiekuna (k.32), postanowienie SR w Wodzisławiu Śl. Sygn. akt III RNs 254/18 (k.33), opinia sądowo – psychiatryczna (k. 34-38),

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt VII P 435/18 odrzucono wniosek opiekuna prawnego powoda o przywrócenie terminu oraz odrzucono wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku w sprawie VII P 1802/99 i doręczenie wyroku z uzasadnieniem. Zażalenie od powyższego postanowienia zostało oddalone przez sąd wyższej instancji w sprawie VIII Pz 30/19.

Postanowieniem z dnia 21.10.2019 r. (prawomocnym) Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił wniosek powoda o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji i odrzucił apelację od wyroku z dnia 16 lipca 2001 roku sygn. akt VII P 1802/99. Zażalenie od powyższego postanowienia zostało oddalone przez sąd wyższej instancji.

Dowód: postanowienie SR Lublin – Zachód w Lublinie sygn. akt VII P 435/18, (k. 84), postanowienie SO w Lublinie sygn. akt VIII Pz 30/19 wraz z uzasadnieniem (k.85-88) postanowienie SR Lublin Zachód z 21.10.2020 r., postanowienie SO w Lublinie z 10.01.2020 r. sygn. VIII Pz 83/19

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dokumentów które żadna ze stron nie kwestionowała. Zeznania pozwanej zasługiwały na uwzględnienie w zakresie, w jakim korespondowały z dokumentami zawartymi w aktach komorniczych i aktach sprawy. Podkreślić należy, że zeznania pozwanej na okoliczność stanu zdrowia powoda po wydaniu wyroku nie było przydatne, ponieważ pozwana nie utrzymywała kontaktu z powodem po wydaniu wyroku.

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą materialną powództwa opozycyjnego (przeciwegzekucyjnego) jest art. 840 § 1 k.p.c. zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) **po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy,** na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia;

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Do zdarzeń skutkujących niemożnością egzekwowania zobowiązania zalicza się w szczególności przedawnienie roszczenia, na które powołał się opiekun prawny powoda w pozwie.

Odnosząc się zatem do podniesionego zarzutu, zauważyć należy, że stosownie do treści art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd przedawnia się z upływem sześciu

lat. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenie okresowe należne w przyszłości przedawnia się z upływem trzech lat. W powołanym przepisie wprowadzono dłuższy termin przedawnienia, co jest uzasadnione powagą przywiązywaną przez porządek prawny do prawomocnych orzeczeń wydanych przez powołane do tego organy.

Na podstawie ustawy z 13.04.2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104), która weszła w życie 9 lipca 2018 roku okres przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu został skrócony z 10 do 6 lat. Zgodnie z art. 5 ust. 1 tej ustawy do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia jej wejścia w życie nowe przepisy o przedawnieniu w niej określone, natomiast w myśl art. 5 ust. 2, gdy termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie ustawy (w przypadku, gdyby przedawnienie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie ustawy nastąpiło przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu).

W myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Według art. 124 § 1 i 2 k.c. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, **przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie prawomocnie zakończone.**

Czynnościami, która przerywają bieg przedawnienia roszczenia jest między innymi wniosek o nadanie klauzuli wykonalności oraz wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Istotne jest to, że w przypadku kiedy wszczęte postępowanie egzekucyjne nie zostanie prawomocnie zakończone, to bieg terminu przedawnienia w czasie wszczętego postępowania egzekucyjnego nie może rozpocząć biegu na nowo. W doktrynie wskazuje się że odcinek czasu między przerwaniem biegu przedawnienia a ponownym rozpoczęciem jego biegu jest swoistym rodzajem instytucji zawieszenia biegu przedawnienia (B. Kordasiewicz [w:] System Prawa Prywatnego..., t. 2, 2008, s. 622.). Prawomocne zakończenie postępowania egzekucyjnego następuje z momentem zwrotu wniosku lub umorzenia postępowania.

W niniejszej sprawie roszczenie powstało przed dniem wejścia w życie zmiany wprowadzającej 6-letni termin przedawnienia roszczenia stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem sądu, a zatem zastosowanie miał 10 - letni okres przedawnienia. Z uwagi na to jednak, że został wprowadzony krótszy termin przedawnienia aniżeli poprzednio obowiązujący, to od 9 lipca 2018 roku rozpoczął się na nowo bieg krótszego terminu przedawnienia (6 lat). Do tego czasu, jak wyżej wskazano, należało stosować termin 10-letni.

Wyrok sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 16 lipca 2001 roku sygn. akt VII P 1906/99 uprawomocnił się 6 sierpnia 2001 roku. Zważyć trzeba, że wnioski o przywrócenie terminu złożone przez opiekuna prawnego powoda do przywrócenia terminu do doręczenia wyroku z uzasadnieniem i do złożenia apelacji zostały prawomocnie odrzucone.

Pierwszą czynnością przerywającą bieg terminu przedawnienia było nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (13 sierpnia 2001 roku). Następnie bieg terminu przedawnienia został przerwany wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (6 stycznia 2005 roku). Tym samym do momentu prawomocnego zakończenia postępowania egzekucyjnego bieg terminu przedawnienia nie mógł biec. Z akt komorniczych wynika, że w trakcie postępowania egzekucyjnego znaczna część kwot została wyegzekwowana, na skutek zajęcia świadczenia emerytalno – rentowego. Pokreślić należy, że postępowanie egzekucyjne wszczęte z wniosku H. S. nie zostało nigdy prawomocnie zakończone i toczy się, począwszy od 6 stycznia 2005 roku.

Umorzenie postępowania egzekucyjnego wytoczonego z wniosku wierzyciela Sądu Rejonowego w Lublinie w zakresie pkt V wyroku nie może odnieść skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia, ponieważ dotyczyło zarówno innego rozstrzygnięcia, jak i innego wierzyciela.

Obecnie postępowanie egzekucyjne jest zawieszona z uwagi na udzielone zabezpieczenie w toku tego postępowania, co nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Nie doszło nigdy do umorzenia postępowania egzekucyjnego wytoczonego przez H. S.

Wobec tego, Sąd uznał, że w świetle art. 123 § 1 pkt 1 k.c. roszczenie nie mogło ulec i nie uległo przedawnieniu w toku wszczętego postępowania egzekucyjnego.

Powód oprócz podniesionego zarzutu przedawnienia powołał się na zły stan zdrowia psychicznego w chwili wydania wyroku, co skutkowało nie złożeniem wniosku o uzasadnienie wyroku i w konsekwencji doprowadziło do uprawomocnienia się orzeczenia.

W ocenie Sądu również ten zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Okoliczności te nie mogły stać się przedmiotem badania w postępowaniu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, ponieważ prowadziłyby one do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy już prawomocnie zakończonej. Nie jest rzeczą sądu orzekającego o pozbawieniu wykonalności tytułu wykonawczego badanie słuszności prawomocnego orzeczenia albowiem godziłoby to w powagę rzeczy osądzonej. Stosownie do treści art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Kognicją sądu rozpoznającego powództwo opozycyjne nie mogą być objęte zdarzenia zaistniałe przed powstaniem tytułu wykonawczego. Kwestia choroby powoda, będąca podstawą do jego ubezwłasnowolnienia całkowitego, która wiązała się z brakiem należytego rozeznania oraz obiektywnej możliwości złożenia w przepisany termin wniosku o uzasadnienie wyroku zapadłego 16 lipca 2001 roku była już przedmiotem rozważań sądów. Ostatecznie prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie sygn. akt VII P 435/18 odrzucono wniosek opiekuna prawnego powoda o przywrócenie terminu oraz odrzucono wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku w sprawie VII P 1802/99 i doręczenie wyroku z uzasadnieniem stwierdzając, że w tej sprawie J. P. udzielił pełnomocnictwa do jego reprezentowania pracownikowi L. Z.. Umocowany pełnomocnik mając pełną możliwość złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku, tego zaniechał a powód nie uprawdopodobnił w żaden sposób jego zachowania. Niezależnie od stanu zdrowia powoda, jego pełnomocnik miał pełną możliwość złożenia apelacji. Postanowieniem z dnia 21.10.2019 r. (prawomocnym) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił wniosek powoda o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji i odrzucił apelację od wyroku z dnia 16 lipca 2001 roku sygn. akt VII P 1802/99.

Skoro zatem wyrok jest prawomocny, to podstawy jego wydania, a także przyczyny niezłożenia wniosku o uzasadnienie nie mogły być przedmiotem oceny sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę. Czyniąc bowiem rozważania nad zasadnością tego zarzutu, Sąd wkraczałby w kognicję sądu rozpoznającego sprawę merytorycznie i w istocie oceniał słuszność wydanego przez siebie orzeczenia. Taka sytuacja w świetle przepisów dotyczących prawomocności orzeczeń sądowych i związania nimi oraz przepisów o nadzwyczajnych środkach zaskarżenia jest w procesie opozycyjnym niedopuszczalna.

Zarzut naruszenia art. 5 k.c. nie mógł odnieść skutku. Stan zdrowia i stan majątkowy dłużnika po powstaniu tytułu egzekucyjnego nie ma znaczenia w wypadku powództwa opozycyjnego, a tym samym wskazany zarzut jest całkowicie nieskuteczny, gdyż nie dotyczy okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia. W orzecznictwie przyjęto, że zarzuty dłużnika powołującego się na niekorzystną zmianę jego sytuacji materialnej, która nastąpiła po powstaniu tytułu egzekucyjnego, nie mogą stanowić podstawy powództwa przewidzianego w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1986 r., III CZP 77/85). Brak realizacji przez powoda zobowiązania stwierdzonego tytułem wykonawczym stanowi bez wątpienia zachowanie sprzeczne z zasadami

współzycia społecznego, zatem powód sam postępując sprzecznie zasadami współzycia społecznego nie mogą żądać ochrony w oparciu o przepis art. 5 k.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt 1. wyroku oddalił powództwo w całości.

Powód przegrał powództwo w całości, więc w świetle art. 98 § 1 i 3 k.p.c. powinien zwrócić koszty postępowania. Sąd uznał jednak, że w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c. i odstąpił od obciążenia powoda kosztami postępowania. Orzekając o powyższym Sąd miał na uwadze jego sytuację finansową i osobistą (choroba schizofrenia paranoidalna, z powodu której został całkowicie ubezwłasnowolniony i umieszczony w (...) Zakładzie (...) w R.).

Powód był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, któremu należało przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku wynagrodzenie (podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług) zgodnie z § 15 w zw. z § 8 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania, o czym orzeczono w pkt 3 sentencji.